ପ୍ରଣୟ ସ୍ମୃତି

ତୁମେ ହେ ସହକାର   ଦେଖିଛ ମୋ ପ୍ରିୟାର
ପ୍ରଣୟ ସ୍ମୃତି
ପ୍ରଥମ ସକାଳରୁ   ନୁହଁ ବିସ୍ମୃତ ତରୁ !
ଅନନ୍ତ ଧୃତି ।

ହାତରେ ହାତ ଛନ୍ଦି   ବାହୁରେ ବାହୁ ବାନ୍ଧି
ଅନେକ ବାର
ହେ ଚୂତ ! ତୁମ କୋଳେ   ଅନନ୍ତ ନଭ ତଳେ
ଥରକୁ ଥର ।

ଗଭୀର ଆଶ୍ଳେଷ   ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଭାବାବେଶ
କହେ ମୋ ପ୍ରିୟା
ତୁମେ ଯେ ପରଦେଶୀ   ଆଜି ମୋ ପ୍ରତିବେଶୀ
ଥରଇ ହିଆ ।

କାନନ କୁଞ୍ଜ ମାନୁ   ଝିଲ୍ଲୀ ଝଂକୃତ ବନୁ
ଝରେ ସଂଗୀତ
ମଧୁ ସଂଗୀତ ତାନେ   ମଧୁ ମୂର୍ଚ୍ଛନା ମାନେ
ତନୁ ରଂଜିତ ।

ତରୁ ପତର ଝଡ଼ି   ଭୂମିରେ ଆସି ପଡ଼ି
ଶୁଭେ ନିନାଦ
ପ୍ରିୟା ମୋ ବକ୍ଷପରେ   ଜଡ଼ାଇ ତନୁଶ୍ରୀରେ
ଗଣେ ପ୍ରମାଦ   ।

ସେ ତରୁ ତଳ ଘାସ   ପଣତ ଅବଶେଷ
ପ୍ରିୟା ପରଶ
ପରଶେ ପ୍ରିୟ ଧନ୍ୟ   ଦେଖିନି ପ୍ରାଣୀ ଅନ୍ୟ
କି ଅବଶୋଷ   ।

ବାଲୁକା ଶେଯ ଦେଖି   ପ୍ରିୟା ମୋ ନିରିମାଖି
କହିଲା ପ୍ରିୟ
ତୁଳି ତଳପ ନୁହେଁ   ତୁମ ଅଙ୍ଗ ପଲଙ୍କ
ଦିଏ ଅଭୟ   ।

ସେ ଦିନୁ ସହକାର   ତୁମ କୋମଳ ତଳ
ଦେଖିଛି କିକି
ମୋ ପ୍ରିୟା ଠାରୁ ପ୍ରିୟ   ଆଉକେ ଅଛି କହ
ପ୍ରଣୟିନୀ କି   ?

ବାହୁରେ ବାହୁବନ୍ଧ   ପାଦ ଝୁଣ୍ଟିଆ ନାଦ
ଆଉ କାହାର
ଶୁଣି ନିକ୍ୱଣ ଧ୍ୱନୀ   ଶୁଭେ କି ପ୍ରତିଧ୍ୱନୀ
ଆସି ତୋ ପୁର   ?

ଯେବେ ଗୋ ଅଶ୍ରୁ ଝରେ   ନୟନୁ ସ୍ରୁତିଥରେ
ପ୍ରିୟା ଗୋ ମୋର
ତୁମ ପୀରତି ସଖୁ   ନିବିଡ଼ତର ନିକି
ଥରକୁ ଥର ।

ତୁମ ଅଧର ମୋହ   ହୃଦୟ ଥରା କୋହ
ସେ ଅଶ୍ରୁ ତଳେ
ପୀରତି ବେଦନାରେ   ଥାଏ ଯେ ସୁଖ ଏତେ
ଜାଣେନା ହେଲେ ।

ଚକ୍ଷୁ ନିର୍ଗତ ଜଳ   କରେ ନିକଟରେ
ଆହୁରି ପ୍ରିୟା
ହୃଦେ ପରମ ବ୍ୟଥା   ମୁଖେ ଆସେନା କଥା
ମଣେ ତନ୍ମୟ ।

ତୁମେ ତ ଅଛ ଦୂର !   ନାହିଛି ପ୍ରିୟା ସତ
ନାହିଛି ପ୍ରିୟ
ଭୁଲିଯା ସ୍ୱାଗତିକା   ରାବ ସେ ମରିଚିକା
ଲଭିଛି କ୍ଷୟ ।